

A napokban egy délelőtt, véletlenül senki se tartózkodott odahaza az író lakásában. A gyerekek iskolában voltak, a cseléd elment bevásárolni, az író pedig kutyáját vitte le sétálni. Mielőtt azonban elment volna, kinyitotta az ablakot, hogy a dohányfüst kimenjen a szabadba.

Egy jó óra múlva az író hazafelé tartott a kutyájával, amikor azt látta, hogy lakásuktól néhány háznyira, az utcán, egy mókus sétál vele szemben. Ropantul elcsodálkozott ezen a különös látványon. Eddig még sohase látott mókust egyedül sétálni az utcán.

Odafönn aztán kiderült, hogy a mókus nincs sehol, s az, akivel szembeálkkozott, az ő mókusa volt.

Valószínűleg unta magát egyedül, s a hat emeletnyi magasságból, néhány könnyed szökelléssel, egyszeriben lenn termett a forgalmas utcán.

Odalenn nagyon jól érezhette magát, mert csak nagynehezen sikerült becsalogatni a járdára állított kalitkájába.

1933. május 17., szerda, 8. old.

Képeskönyv

Egyik sétaterünkön történt.

Jókedvű diákok, italos hajnali hazatéréskor, három egymást követő napon, kicserélték két bolt cégtábláját.

A kereskedők megunták a bosszantást, s titkosrendőrt állítottak a tettesek kipuhatolására.

A két fiatalember, úgy látszik, megneszelte a dolgot, mert a negyedik nap hajnalán nem csinált semmit. Leültek egy padra, kabátjuk tömött zsebéből diót s egy-egy félkilós súlyt szedtek elő, a padon gyanútlanul törögettek és eszegették a diót. A titkosrendőr többször elsétált előttük, ők azonban nyugodtan tovább törték a diót. Később megkínálták vele az ismeretlen urat. Az eleinte nem akarta elfogadni, de miután látta, hogy rendes úrifükkal van dolga, leült középük, s velük együtt csemegézett.

Egyszerre – mintegy adott jelre – a fiatal emberek fölugrottak a padról, futni kezdtek, a két alacsonyan függő cégtáblát egy-kettőre átcserélték, s már el is tűntek a mellékutcákban.

A titkosrendőr dermedten bámult. Utánuk akart rohanni, de nem mozdulhatott. Kabátja két szárnyát, mindkét felől, egy-egy jókora szeggel a padhoz szegezték a gézengúzok.

A cégtábla-kicserélés azonban többé nem ismétlődött meg.

•

Macskabarátok figyelmébe.

Eldobott cigarettavég lappangó tüze éjszaka lángba borította egy budai villa hálósobájának függönyét. Az egész ház mélyen aludt. A macska azonban felneszelt a tűzre, izgatottan ugrott alvó úrnője ágyára, s kis mancsával addig pofozta arcát, míg csak fel nem ébredt.

A láng már a bútorokat harapdálta.

A cica mindnyájuk életét megmentette.

•

Egy itt időző spanyol ismerősünktől halljuk:

– A bikaviadalokról sokat vitáztak már. Legtöbben – főképp az idegenek – fenntartás nélkül elítélik, barbár kegyetlenségnek minősítik ezt az ősi népszokást. Az új lélektan azonban kiderítette, hogy mindenkiben élnek kegyetlenkedő ösztönök, s jobb, ha ezt az emberek helyett állatok ellen fordítjuk s így is, inkább mint nézők, nem pedig mint cselekvők, éljük ki mohó vágyainkat. Ennek a megállapításnak igazságát támogatja az, amit utóbb figyelttem meg. Nálunk rendes körülmények között alig látni koldust. Bikaviadalok után azonban egyszerre – honnan, honnan nem – százával kerülnek elő s kétoldalt várják a bikaviadalokról kitóduló közönséget. Ilyenkor aztán mindenki bőségesen alamizsnálkodik. A tömeg vad ösztöne kitombolta magát, s ott maradt legyőzve, a bikaviadal porondján. A megkönnyebbült, vidám nép szívesen és boldogan jótékonykodik. Hiába, az emberi lélek különös és rejtélyes.

•

Ezt is ő mesélte nekünk:

– Pármában, Minorka szigetén, reggelenként útra kelt egy vak ember szamaras kordéjával, s házról-házra vitte a zöldségfélét. A kocsin volt egy mérleg, a csasi nyakában csöngettyű meg egy vászonzacskó. A vak ember a sík utcákon még csak el-elballagott egyik háztól a másikig, később azonban elfáradt,

leült egy sarokkőre, s a kaptatón a számár már egymagában lépegetett a kocsi-
csival. Az asszonyok a csöngettyű szavára kijöttek a házakból, kiválasztották,
ami kellett, lemérték a mérlegen, s az áruért járó pénzt hűségesen beletették
a csacsi nyakán lógó zacskóba. Senki se csalt. Az öreg azt mondta, hogy olykor
még több pénzt is talál a zacskóban, mint amennyi jár neki ...

1933. június 21., szerda, 6. old.

Körkép

A villamos rohog, csönget az esti körúton.

Fiatalasszony, kezében nagy csokor égő-vörös rózsát tartva, álmodoz-
va-mélázva megy-megy, egyenesen a rohanó kocsinak.

A vezető kétségbeesetten rázza a csöngőt, fékezni próbál. Ki tudja, meg
lehet-e baj nélkül állítani a kocsit. Mindez egy pillanat műve. Az utolsó ti-
zedmásodpercben egy idősebb hölgy hirtelen odaugrik, elrántja a kerek-
alól a mit se sejtő fiatalasszonyt. Az életmentőnek villog a szeme az izga-
tottságtól, s amint most így szembe kerülnek egymással, dühös haraggal
förméd rá a másikra:

– Maga hülye! – kiáltja az előbbi halálos feszültség kirobbanásában. –
Maga hülye, nem tud vigyázni?

– Hülye maga! – kiáltja vissza életmentőjének méltatlankodva a másik. –
Kikérem magamnak. Milyen jogon sérteget itt engem?

Az idősebbik hölgy elnémul.

– Valóban, milyen jogon? – gondolja magában, s elmosolyodik a kérdésen.
Ki tudja, miféle régi emlék mozdult meg benne.

Úgy áll egymással szemben a két idegen nő ebben a családi veszeke-
désben, mint anya és leánya.

Nini, egyszerre milyen közel kerültek egymáshoz.

•